HOTĂRÂREA CURȚII (Camera a doua)

19 iulie 2012*

„Internet — Domeniul de nivel superior «.eu» — Regulamentul (CE) nr. 874/2004 — Nume de domeniu — Înregistrare pe etape — Articolul 12 alineatul (2) — Noțiunea «titulari de drepturi anterioare» — Persoană autorizată de titularul unei mărci să înregistreze, în nume propriu, dar pe seama acestui titular, un nume de domeniu identic sau similar cu respectiva marcă — Lipsa autorizației cu privire la alte utilizări ale semnului ca marcă”

În cauza C-376/11,

având ca obiect o cerere de pronunțare a unei hotărâri preliminare formulată în temeiul articolului 267 TFUE de cour d’appel de Bruxelles (Belgia), prin decizia din 29 iunie 2011, primită de Curte la 15 iulie 2011, în procedura

Pie Optiek SPRL

împotriva

Bureau Gevers SA,

European Registry for Internet Domains ASBL,

CURTEA (Camera a doua),

compusă din domnul J. N. Cunha Rodrigues, președinte de cameră, și domnii U. Lõhmus (raportor), A. Rosas, A. Ó Caoimh și A. Arabadjiev, judecători,

avocat general: doamna V. Trstenjak,

grefier: doamna L. Hewlett, administrator principal,

având în vedere procedura scrisă și în urma ședinței din 21 martie 2012,

luând în considerare observațiile prezentate:

— pentru Pie Optiek SPRL, de E. Wéry și de T. van Innis, avocați;

— pentru Bureau Gevers SA, de B. Docquir și de B. Michaux, avocats;

— pentru European Registry for Internet Domains ASBL, de G. Glas și de H. Haouideg, avocats;

— pentru Comisia Europeană, de F. Bulst și de C. Vrignon, în calitate de agenți,

* Limba de procedură: franceza.

după ascultarea concluziilor avocatului general în ședința din 3 mai 2012,

pronunță prezenta

Hotărâre

1 Cererea de pronunțare a unei hotărâri preliminare privește interpretarea articolului 12 alineatul (2) și a articolului 21 alineatul (1) litera (a) din Regulamentul (CE) nr. 874/2004 al Comisiei din 28 aprilie 2004 de stabilire a normelor de politică publică privind punerea în aplicare și funcțiile domeniului de nivel superior „.eu” și a principiilor de înregistrare (JO L 162, p. 40, Ediție specială, 13/vol. 45, p. 71).

2 Această cerere a fost prezentată în cadrul a două litigii între Pie Optiek SPRL (denumită în continuare „Pie Optiek”), pe de o parte, și Bureau Gevers SA (denumit în continuare „Bureau Gevers”) și European Registry for Internet Domains ASBL (denumit în continuare „EURid”), pe de altă parte, cu privire la înregistrarea numelui de domeniu www.lensworld.eu de către Bureau Gevers în nume propriu, dar pe seama Walsh Optical Inc. (în continuare „Walsh Optical”), o societate americană care este titulara mărcii căreia îi corespunde acest nume de domeniu.

Cadrul juridic

Regulamentul (CE) nr. 733/2002

3 Considerentele (6) și (16) ale Regulamentului (CE) nr. 733/2002 al Parlamentului European și al Consiliului din 22 aprilie 2002 privind punerea în aplicare a domeniului de nivel 1 „.eu” (JO L 113, p. 1, Ediție specială, 13/vol. 35, p. 240) enunță:

„(6) Prin intermediul TLD-ului «.eu» [«top level domain .eu» («domeniul de nivel 1 „.eu”»)], piața internă ar trebui să obțină o vizibilitate sporită pe piața virtuală bazată pe internet. Domeniul de nivel 1 «.eu» urmează să furnizeze o legătură clar identificată cu Comunitatea, cu cadrul legal asociat și cu piața europeană. Acesta ar trebui să permită întreprinderilor, organizațiilor și persoanelor fizice din Comunitate să se înregistreze într-un domeniu specific care va face evident acest link [a se citi «această legătură»]. Astfel, TLD-ul «.eu» nu numai că va fi un constituent esențial al comerțului electronic din Europa, ci va și susține obiectivele articolului 14 [CE].

[...]

(16) Adoptarea unei politici publice de abordare a înregistrării speculative și abuzive a numelor de domenii trebuie să garanteze că deținătorii de drepturi anterioare recunoscute sau stabilite de dreptul intern și comunitar și organismele publice vor beneficia de o perioadă determinată (perioadă «*sunrise*») pe durata căreia înregistrarea numelor lor de domenii este rezervată exclusiv acestor deținători [...] și organismelor publice.”

4 În conformitate cu articolul 1 din regulamentul menționat, acesta stabilește condițiile punerii în aplicare a domeniului de nivel 1 „.eu”, inclusiv instituirea unui registru, și fixează cadrul general de politici în care va funcționa registrul.

5 Articolul 4 alineatul (2) din același regulament prevede:

„Registrul:

[...]

(b) înregistrează numele de domenii din TLD «.eu» prin orice operator de registru acreditat pentru domeniul «.eu» cerut de orice:

(i) întreprindere având sediul social, administrația centrală ori sediul principal în Comunitate sau

(ii) organizație stabilită în Comunitate, fără să aducă atingere aplicării dreptului intern sau

(iii) persoană fizică rezidentă în Comunitate."

6 Articolul 5 alineatul (1) din Regulamentul nr. 733/2002 prevede:

„Comisia adoptă [...] norme [care includ în special]:

[...]

(b) politica publică privind înregistrarea speculativă și abuzivă a numelor de domenii, inclusiv posibilitatea înregistrării numelor de domenii pe etape, asigurând deținătorilor de drepturi anterioare recunoscute sau stabilite prin dreptul intern și comunitar, precum și organismelor publice posibilitățile corespunzătoare de a-și înregistra numele."

7 În temeiul dispoziției menționate, Comisia a adoptat Regulamentul nr. 874/2004.

Regulamentul nr. 874/2004

8 Considerentul (12) al Regulamentului nr. 874/2004 are următorul cuprins:

„Pentru a proteja drepturile anterioare recunoscute de Comunitate sau de legislația internă, trebuie instituită o procedură de înregistrare pe etape. Înregistrarea pe etape trebuie să se producă în două etape pentru a garanta că titularii de drepturi anterioare au ocaziile adecvate de a înregistra numele pentru care dețin drepturi anterioare. [...]"

9 Potrivit articolului 2 primul-al treilea paragraf din acest regulament:

„O parte eligibilă în sensul articolului 4 alineatul (2) litera (b) din Regulamentul (CE) nr. 733/2002 poate înregistra unul sau mai multe nume de domenii sub TLD «.eu».

Fără să aducă atingere capitolului IV, un anumit nume de domeniu este alocat spre utilizare unei părți eligibile, a cărei cerere a fost prima primită de către registru, respectându-se condițiile tehnice și în conformitate cu prezentul regulament. În sensul prezentului regulament, criteriul primei cereri primite este denumit principiul «primul venit, primul servit».

Odată înregistrat, un nume de domeniu devine inaccesibil pentru înregistrări ulterioare până când înregistrarea expiră fără a fi reînnoită sau până când numele domeniului este revocat."

10 Capitolul IV din Regulamentul nr. 874/2004, care cuprinde articolele 10-14 din acesta, privește procedura de înregistrare pe etape. Articolul 10 alineatul (1) primul și al doilea paragraf din regulamentul menționat are următorul cuprins:

„Titularii de drepturi anterioare recunoscute sau instituite prin legislația internă și/sau comunitară și organismele publice pot solicita nume de domenii într-o perioadă de înregistrare pe etape care precede înregistrarea generală a domeniului «.eu».

«Drepturile anterioare» includ, *inter alia*, mărci înregistrate naționale și comunitare [...]".

11 Articolul 12 alineatul (2) primul-al treilea paragraf din regulamentul amintit prevede:

„Perioada de înregistrare pe etape durează patru luni. Înregistrarea generală a numelor de domenii nu începe decât după încheierea perioadei de înregistrare pe etape.

Înregistrarea pe etape cuprinde două părți de câte două luni fiecare.

În prima parte a înregistrării pe etape, pot fi solicitate ca nume de domenii de către titularii sau titularii de drepturi anterioare și de către organismele publice menționate la articolul 10 alineatul (1) numai mărcile înregistrate naționale sau comunitare, indicațiile geografice, precum și numele și acronimele menționate la articolul 10 alineatul (3)."

12 Articolul 21 din Regulamentul nr. 874/2004, intitulat „Înregistrările speculative sau abuzive", prevede la alineatul (1):

„Un nume de domeniu înregistrat este revocat, folosind o procedură extrajudiciară sau judiciară corespunzătoare, în cazul în care numele în cauză este identic sau asemănător până la a genera confuzii cu un nume pentru care există un drept recunoscut sau instituit în conformitate cu legislația internă și/sau comunitară, cum ar fi drepturile menționate la articolul 10 alineatul (1) și care:

(a) a fost înregistrat de un titular care nu avea drepturi sau un interes legitim față de nume sau

(b) a fost înregistrat sau este folosit cu rea-credință."

Prima Directivă 89/104/CEE

13 Prima Directivă 89/104/CEE a Consiliului din 21 decembrie 1988 de apropiere a legislațiilor statelor membre cu privire la mărci (JO 1989, L 40, p. 1, Ediție specială, 17/vol. 1, p. 92) cuprindea un articol 5, intitulat „Drepturi conferite de marcă", care prevedea la alineatele (1) și (2):

„(1) Marca înregistrată conferă titularului său următoarele drepturi exclusive. Titularul este îndreptățit să interzică oricărui terț să utilizeze, fără consimțământul său, în cadrul comerțului:

(a) un semn identic mărcii pentru produse sau servicii identice cu cele pentru care aceasta este înregistrată;

(b) un semn pentru care, din cauza identității sau a similitudinii sale cu marca și din cauza identității sau a similitudinii produselor sau serviciilor aflate sub incidența mărcii și a semnului, există în mintea publicului un risc de confuzie care conține riscul de asociere între semn și marcă.

(2) Orice stat membru poate, de asemenea, să prevadă că titularul este îndreptățit să interzică oricărui terț să utilizeze, fără consimțământul său, în comerț, orice semn identic sau similar mărcii pentru produse sau servicii care nu sunt similare celor pentru care marca este înregistrată, atunci când marca aceasta se bucură de renume în statul membru în cauză și când prin utilizarea semnului obține foloase necuvenite din caracterul distinctiv sau renumele mărcii ori aduce atingere acestora."

14 Articolul 8 din directiva menționată, intitulat „Licențe", avea următorul cuprins:

„(1) O marcă poate face obiectul licențelor pentru toate sau pentru o parte din produsele sau serviciile pentru care ea este înregistrată și pentru tot teritoriul sau pentru o parte a teritoriului unui stat membru. Licențele pot fi exclusive sau neexclusive.

(2) Titularul mărcii poate invoca drepturile conferite de această marcă față de un licențiat care încalcă una dintre clauzele contractului de licență, în ceea ce privește durata sa, forma acoperită prin înregistrarea sub care marca poate fi utilizată, natura produselor sau a serviciilor pentru care se acordă licența, teritoriul pe care marca poate fi aplicată sau calitatea produselor fabricate sau a serviciilor asigurate de licențiat."

Acțiunea principală și întrebările preliminare

15 Pie Optiek este o societate belgiană care își desfășoară activitatea în sectorul vânzării pe internet de lentile de contact, de ochelari și de alte produse pentru ochi. Aceasta este titulara mărcii figurative din Benelux care conține semnul verbal „Lensworld" și o planisferă stilizată, depusă la 8 decembrie 2005 și înregistrată la 4 ianuarie 2006, pentru produse și servicii din clasele 5, 9 și 44 în sensul Aranjamentului de la Nisa privind clasificarea internațională a produselor și serviciilor în vederea înregistrării mărcilor, din 15 iunie 1957, cu revizuirile și cu modificările ulterioare. Pie Optiek administrează site-ul www.lensworld.be.

16 Bureau Gevers este o societate belgiană care are ca obiect de activitate consultanța în materie de proprietate intelectuală.

17 Walsh Optical este o societate care își desfășoară de asemenea activitatea în sectorul vânzării pe internet de lentile de contact și de alte articole de optică. Walsh Optical administrează site-ul www.lensworld.com din 1998 și este de asemenea titulara mărcii din Benelux Lensworld, depusă la 20 octombrie 2005 și înregistrată la 26 octombrie 2005 pentru produse și servicii din clasa 35 în sensul Aranjamentului de la Nisa menționat anterior. Această marcă a fost radiată din registru la 30 octombrie 2006.

18 La 18 noiembrie 2005, Walsh Optical a semnat cu Bureau Gevers un contract intitulat „License Agreement" („contract de licență", denumit în continuare „contractul în discuție în acțiunea principală").

19 Potrivit clauzei 1 din contractul menționat, obiectul acestuia îl reprezintă autorizarea licențiatului să înregistreze un nume de domeniu pe numele său, dar pe seama licențiatorului, definirea drepturilor și a obligațiilor fiecărei părți pe perioada contractului de licență și organizarea procedurii pe baza căreia licențiatul va transfera numele de domeniu „.eu" licențiatorului sau persoanei desemnate de acesta din urmă.

20 În conformitate cu clauza 2 din contractul în discuție în acțiunea principală, intitulată „Drepturile licențiatorului", acesta poate solicita în orice moment ca licențiatul să elimine oricare dintre numele de domeniu menționate în anexa 1 la contractul respectiv sau să transfere numele de domeniu, fără întârziere și cu titlu gratuit, licențiatorului sau oricărui terț desemnat de acesta.

21 Potrivit clauzei 3 din același contract, licențiatorul se obligă să plătească onorarii licențiatului, iar în cazul neîndeplinirii acestei obligații, se poate refuza înregistrarea, menținerea sau reînnoirea numelor de domeniu.

22 În clauza 4 din contractul în discuție în acțiunea principală, care conține drepturile licențiatului, se precizează că acesta va emite o factură licențiatorului pentru serviciile prestate.

23 Obligațiile licențiatului, precum cele care figurează în clauza 5 din contractul menționat, includ obligația de a face eforturi rezonabile pentru a depune o cerere „.eu" și pentru a obține o înregistrare „.eu" pentru unul sau pentru mai multe nume de domeniu. Licențiatul recunoaște, în plus, că, la momentul înregistrării, numele de domeniu va fi proprietatea exclusivă a licențiatorului și confirmă că nu va utiliza acest nume în vreun mod incompatibil cu termenii contractului.

24 Din observațiile scrise prezentate Curții de EURid reiese că prima parte a înregistrării pe etape prevăzute în capitolul IV din Regulamentul nr. 874/2004 a început la 7 decembrie 2005.

25 La aceeași dată, Bureau Gevers a depus la EURid o cerere de înregistrare a numelui de domeniu „lensworld.eu” în nume propriu, dar pe seama Walsh Optical. Acest nume de domeniu a fost atribuit Bureau Gevers la 10 iulie 2006.

26 La 17 ianuarie 2006, Pie Optiek a solicitat de asemenea înregistrarea numelui de domeniu „lensworld.eu”, dar aceasta i-a fost respinsă, dată fiind cererea anterioară depusă de Bureau Gevers.

27 Cererea formulată de Pie Optiek la Curtea de Arbitraj a Republicii Cehe, organismul competent să soluționeze litigiile referitoare la numele de domeniu „.eu”, prin care contesta atribuirea acelui nume de domeniu în favoarea Bureau Gevers a fost respinsă prin decizia din 12 martie 2007. Și acțiunea formulată de Pie Optiek la tribunal de première instance de Bruxelles (Tribunalul de Primă Instanță din Bruxelles) a fost respinsă prin hotărârea pronunțată de acesta din urmă la 14 decembrie 2007.

28 La instanța de trimitere, sesizată cu apelul declarat împotriva hotărârii menționate, Pie Optiek arată de asemenea că prin contractul în discuție în acțiunea principală nu se conferă Bureau Gevers calitatea de „titular de drepturi anterioare” în sensul articolului 12 alineatul (2) al treilea paragraf din Regulamentul nr. 874/2004 și că, în plus, această societate nu dispune de un drept sau de un interes legitim în sensul articolului 21 alineatul (1) litera (a) din același regulament.

29 Potrivit Bureau Gevers, obiectul unui contract de licență cu privire la o marcă nu este neapărat limitat la autorizația de a exploata produsele sau serviciile sub această marcă, ci poate privi toate sau o parte din prerogativele titularului mărcii în cauză, inclusiv autorizația de a înregistra un nume de domeniu.

30 În aceste împrejurări, cour d’appel de Bruxelles (Curtea de Apel Bruxelles) a hotărât să suspende judecarea cauzei și să adreseze Curții următoarele întrebări preliminare:

„1) Articolul 12 alineatul (2) din Regulamentul [nr. 874/2004] trebuie interpretat în sensul că, în situația în care dreptul anterior vizat este un drept asupra unei mărci, sintagma «titulari de drepturi anterioare» se poate referi la o persoană care a fost autorizată de titularul mărcii numai să înregistreze, în nume propriu, dar pe seama licențiatorului, un nume de domeniu identic sau similar cu marca, fără să fie totuși autorizată să folosească marca în alte moduri sau să folosească semnul ca marcă, de exemplu, pentru a comercializa produse sau servicii sub respectiva marcă?

2) În cazul unui răspuns afirmativ la această întrebare, articolul 21 alineatul (1) litera (a) din Regulamentul [nr. 874/2004] trebuie interpretat în sensul că «drepturi sau un interes legitim» există chiar dacă «titularul de drepturi anterioare» a efectuat înregistrarea numelui de domeniu «.eu» în nume propriu, dar pe seama titularului mărcii, atunci când acesta din urmă nu este eligibil potrivit articolului 4 alineatul (2) litera (b) din Regulamentul [nr. 733/2002]?”

Cu privire la întrebările preliminare

Cu privire la prima întrebare

31 Prima întrebare privește noțiunea „titulari de drepturi anterioare”, astfel cum aceasta figurează la articolul 12 alineatul (2) al treilea paragraf din Regulamentul nr. 874/2004.

32 Deși la articolul 10 alineatul (1) al doilea paragraf din regulamentul menționat se precizează că sintagma „drepturi anterioare” include, printre altele, mărci înregistrate naționale și comunitare, termenul „licențiat” nu este definit de regulament. Acesta din urmă nu conține nici o trimitere expresă la dreptul statelor membre în ceea ce privește o astfel de definiție.

33 Potrivit unei jurisprudențe constante a Curții, din cerințele aplicării uniforme a dreptului Uniunii, precum și ale principiului egalității rezultă că termenii unei dispoziții de drept al Uniunii care nu face nicio trimitere expresă la dreptul statelor membre pentru a stabili sensul și domeniul său de aplicare trebuie în mod normal să primească, în întreaga Uniune Europeană, o interpretare autonomă și uniformă, care trebuie stabilită ținând cont de contextul dispoziției și de obiectivul urmărit de reglementarea în cauză (a se vedea în special Hotărârea din 18 ianuarie 1984, Ekro, 327/82, Rec., p. 107, punctul 11, Hotărârea din 19 septembrie 2000, Linster, C-287/98, Rec., p. I-6917, punctul 43, și Hotărârea din 22 martie 2012, Génesis, C-190/10, punctul 40).

34 În plus, un regulament de aplicare trebuie, dacă este posibil, să fie interpretat în conformitate cu dispozițiile regulamentului de bază (Hotărârea din 24 iunie 1993, Dr. Tretter, C-90/92, Rec., p. I-3569, punctul 11, și Hotărârea din 26 februarie 2002, Comisia/Boehringer, C-32/00 P, Rec., p. I-1917, punctul 53).

35 Întrucât Regulamentul nr. 874/2004 este un regulament de punere în aplicare adoptat în temeiul articolului 5 alineatul (1) din Regulamentul nr. 733/2002, trebuie să se țină seama de obiectivele și de dispozițiile acestuia din urmă pentru a da noțiunii de licențiat o interpretare autonomă și uniformă în întreaga Uniune.

36 În această privință, din considerentul (6) al Regulamentului nr. 733/2002 reiese că numele de nivel 1 „.eu” a fost creat cu scopul de a obține o vizibilitate sporită pe piața virtuală bazată pe internet prin stabilirea unei legături clar identificate cu Uniunea, cu cadrul legal asociat și cu piața europeană, precum și prin posibilitatea oferită întreprinderilor, organizațiilor și persoanelor fizice din Uniune de a se înregistra într-un domeniu specific care va face evidentă această legătură.

37 Acest obiectiv este cel în considerarea căruia articolul 4 alineatul (2) litera (b) din Regulamentul nr. 733/2002 prevede că în domeniul de nivel 1 „.eu” trebuie înregistrate numele de domenii solicitate de orice întreprindere având sediul social, administrația centrală ori sediul principal în Uniune, de orice organizație stabilită în aceasta, fără să aducă atingere aplicării dreptului intern, sau de orice persoană fizică rezidentă în Uniune. Asemenea întreprinderi, organizații și persoane fizice constituie, potrivit articolului 2 primul paragraf din Regulamentul nr. 874/2004, părți eligibile pentru a înregistra unul sau mai multe nume de domenii în acel domeniu de nivel 1.

38 În plus, din considerentul (16) al Regulamentului nr. 733/2002 și din considerentul (12) al Regulamentului nr. 874/2004, precum și din articolul 10 alineatul (1) primul paragraf din acest din urmă regulament reiese că, în cursul înregistrării pe etape, pot solicita înregistrarea numai „titularii de drepturi anterioare recunoscute sau instituite prin legislația internă și/sau comunitară”, printre care se numără mărcile înregistrate naționale și comunitare, precum și organismele publice.

39 În consecință, în principiu, numai titularii de drepturi anterioare care au sediul social, administrația centrală, sediul principal sau reședința în Uniune sunt eligibili pentru a înregistra unul sau mai multe nume de domenii în domeniul de nivel superior „.eu”.

40 Rezultă de asemenea că, întrucât articolul 12 alineatul (2) al treilea paragraf din Regulamentul nr. 874/2004 extinde sfera persoanelor eligibile în cursul primei părți a înregistrării pe etape la titularii de drepturi anterioare, aceștia din urmă trebuie să îndeplinească în același timp criteriul prezenței pe teritoriul Uniunii și să dispună în locul titularului, cel puțin în parte și/sau temporar, de dreptul anterior în cauză.

41 Astfel, ar fi contrar obiectivelor Regulamentelor nr. 733/2002 și nr. 874/2004 să se permită unui titular al unui drept anterior care dispune de plenitudinea acestui drept, dar care nu îndeplinește criteriul prezenței pe teritoriul Uniunii, să obțină, prin intermediul unei persoane care îndeplinește acel criteriu de prezență, dar care nu dispune, chiar în parte sau temporar, de dreptul respectiv, un nume de domeniu „.eu” în favoarea sa.

42 Aceste constatări sunt confirmate de actele dreptului Uniunii, precum și de jurisprudența Curții care furnizează, fără a defini în mod explicit termenii „licențiat” și „licență” în materie de mărci, indicații cu privire la înțelesul acestor termeni.

43 În primul rând, articolul 8 alineatul (1) din Directiva 89/104 prevede că o marcă poate face obiectul licențelor pentru toate sau pentru o parte din produsele sau serviciile pentru care ea este înregistrată. Astfel, legiuitorul Uniunii a considerat că o astfel de licență poate fi acordată în special pentru utilizarea unei mărci în comercializarea de produse sau de servicii de către licențiat.

44 În conformitate cu alineatul (2) al articolului menționat, titularul mărcii poate invoca drepturile conferite de aceasta față de un licențiat care încalcă una dintre clauzele contractului de licență. Din dispoziția citată rezultă că astfel de clauze pot viza, pe lângă durata acelui contract, forma sub care marca poate fi utilizată, natura produselor sau a serviciilor pentru care se acordă licența, teritoriul pe care marca poate fi aplicată sau calitatea produselor fabricate sau a serviciilor asigurate de licențiat sub acea marcă.

45 În această privință, la articolul 5 alineatele (1) și (2) din aceeași directivă se precizează că titularul dispune de un drept exclusiv prin care este îndreptățit să interzică oricărui terț să utilizeze, fără consimțământul său, în cadrul comerțului, cu alte cuvinte să utilizeze în scopuri comerciale (a se vedea în acest sens Hotărârea din 29 martie 2011, Anheuser-Busch/Budějovický Budvar, C-96/09 P, Rep., p. I-2131, punctul 144), un semn identic sau similar pentru anumite produse sau servicii și în anumite condiții.

46 Curtea a statuat deja că acel drept exclusiv a fost acordat cu scopul de a permite titularului mărcii să își protejeze interesele specifice în calitate de titular al acelei mărci, cu alte cuvinte, pentru a garanta că aceasta din urmă își poate îndeplini funcțiile specifice și că, în consecință, exercitarea dreptului respectiv trebuie să fie rezervată pentru cazurile în care utilizarea semnului de către un terț aduce atingere sau este susceptibilă să aducă atingere funcțiilor mărcii. Printre aceste funcții figurează nu numai funcția esențială a mărcii, care este aceea de a garanta consumatorilor proveniența produsului sau a serviciului, ci și celelalte funcții ale acesteia precum, în special, aceea de a garanta calitatea acestui produs sau serviciu ori funcțiile de comunicare, de investiție sau de publicitate (a se vedea Hotărârea din 18 iunie 2009, L’Oréal și alții, C-487/07, Rep., p. I-5185, punctul 58, precum și Hotărârea din 23 martie 2010, Google France și Google, C-236/08-C-238/08, Rep., p. I-2417, punctele 75 și 77).

47 În consecință, trebuie să se considere că, prin acordarea unei licențe, titularul unei mărci conferă licențiatului, în limitele stabilite prin clauzele contractului de licență, dreptul de a utiliza această marcă în scopuri care se încadrează în domeniul dreptului exclusiv conferit de respectiva marcă, și anume utilizarea comercială a acesteia în conformitate cu funcțiile sale specifice, în special funcția esențială constând în a garanta consumatorilor proveniența produsului sau a serviciului în cauză.

48 În al doilea rând, Curtea a avut ocazia, în Hotărârea din 23 aprilie 2009, Falco Privatstiftung și Rabitsch (C-533/07, Rep., p. I-3327), să examineze diferențele dintre un contract de prestări de servicii și un contract de licență în dreptul proprietății intelectuale. În această privință, Curtea a constatat la punctele 29 și 30 din hotărârea menționată că, în timp ce noțiunea de servicii presupune cel puțin ca partea care le prestează să efectueze o activitate determinată în schimbul unei remunerații, contractul prin care titularul unui drept de proprietate intelectuală acordă celeilalte părți contractante dreptul de a-l exploata în schimbul plății unei remunerații nu presupune o asemenea activitate.

49 Rezultă că un contract, precum cel în discuție în acțiunea principală, prin care cocontractantul, denumit „licențiat”, se obligă, în schimbul unei remunerații, să facă eforturi rezonabile pentru a depune o cerere și pentru a obține o înregistrare pentru un nume de domeniu „.eu” se aseamănă mai mult cu un contract de prestări de servicii decât cu un contract de licență.

50 Această concluzie este valabilă cu atât mai mult dacă un astfel de contract nu acordă acelui licențiat niciun drept de a utiliza în scopuri comerciale marca ce corespunde respectivului nume de domeniu în conformitate cu funcțiile sale specifice, ci recunoaște că numele de domeniu pe care acesta îl înregistrează în conformitate cu obligațiile sale va rămâne proprietatea exclusivă a licențiatorului și admite că nu va utiliza acel nume de domeniu în vreun mod incompatibil cu termenii contractului.

51 În această privință, este lipsit de importanță că un astfel de contract precizează că are în special ca obiect să permită licențiatului să înregistreze un nume de domeniu în nume propriu, dar pe seama licențiatorului, dacă această posibilitate are ca unic scop să permită cocontractantului să își execute obligația de a înregistra numele de domeniu în discuție în schimbul unei remunerații și este, așadar, pur accesorie în raport cu obligația menționată. De altfel, astfel cum a arătat avocatul general la punctele 49 și 53 din concluzii, autorizația de a înregistra o marcă drept nume de domeniu „.eu” nu implică nicidecum că titularul acelei mărci a acordat cocontractantului său dreptul de a o utiliza în scopuri comerciale în conformitate cu funcțiile sale specifice.

52 Rezultă că un contract precum cel în discuție în acțiunea principală nu poate fi considerat un contract de licență în dreptul mărcilor. Prin urmare, un cocontractant care are sarcina de a înregistra un nume de domeniu „.eu” pentru titularul mărcii în discuție nu poate fi calificat drept „titular de drepturi anterioare” în sensul articolului 12 alineatul (2) al treilea paragraf din Regulamentul nr. 874/2004.

53 În lumina considerațiilor de mai sus, trebuie să se răspundă la prima întrebare că articolul 12 alineatul (2) al treilea paragraf din Regulamentul nr. 874/2004 trebuie interpretat în sensul că, în situația în care dreptul anterior în cauză este un drept asupra unei mărci, sintagma „titulari de drepturi anterioare” nu vizează o persoană care a fost autorizată de titularul mărcii în cauză numai să înregistreze, în nume propriu, dar pe seama acestui titular, un nume de domeniu identic sau similar cu acea marcă, fără ca persoana respectivă să fie însă autorizată să utilizeze în scopuri comerciale marca în conformitate cu funcțiile sale specifice.

Cu privire la a doua întrebare

54 Având în vedere răspunsul dat la prima întrebare, nu este necesar să se răspundă la a doua întrebare adresată de instanța de trimitere.

Cu privire la cheltuielile de judecată

55 Întrucât, în privința părților din acțiunea principală, procedura are caracterul unui incident survenit la instanța de trimitere, este de competența acesteia să se pronunțe cu privire la cheltuielile de judecată. Cheltuielile efectuate pentru a prezenta observații Curții, altele decât cele ale părților menționate, nu pot face obiectul unei rambursări.

Pentru aceste motive, Curtea (Camera a doua) declară:

Articolul 12 alineatul (2) al treilea paragraf din Regulamentul (CE) nr. 874/2004 al Comisiei din 28 aprilie 2004 de stabilire a normelor de politică publică privind punerea în aplicare și funcțiile domeniului de nivel superior „.eu” și a principiilor de înregistrare trebuie interpretat în sensul că, în situația în care dreptul anterior în cauză este un drept asupra unei mărci, sintagma „titulari de drepturi anterioare” nu vizează o persoană care a fost autorizată de titularul mărcii în cauză numai să înregistreze, în nume propriu, dar pe seama acestui titular, un nume de domeniu identic sau similar cu acea marcă, fără ca persoana respectivă să fie însă autorizată să utilizeze în scopuri comerciale marca în conformitate cu funcțiile sale specifice.

Semnături